

Котаракътъ и птичкитѣ.

— Чикъ! — Чирикъ! Чикъ — чирикъ!

Какво ли се е случило ей-тамъ горѣ, въ малката кжшичка на птичкитѣ?

Черниятъ котаракъ, който се печеше на слънце, наостри уши. Птичето гнѣздо бѣше на високо, въ клонетѣ на дървото, турено въ мъничка дъсчена кжща.

— Чикъ! — Чирикъ! Чикъ! Чикъ! Чикъ!

— Какво, какво казаха тѣ? Болна ли? една птичка болна! Ха, дрѣжъ се сега! Дойде врѣме да влѣза въ тѣхната кжща. — И черниятъ котаракъ нахлузи едно дълго палто, върза си вратовръзка, тури си очила и, като взе една черна, висока шапка въ лапата си, той трѣгна.

— Сега азъ съмъ докторъ Писанъ Черневъ, си каза той.

И слѣдъ това нашиятъ докторъ почна да се катери по дървото, дѣто бѣше птичето гнѣздо.

— Чукъ, чукъ, чукъ! Отворете ми, моля, — каза докторъ Писанъ.

— Кой чука? — изцвѣртяха всички птички въ единъ гласъ.

— Азъ съмъ докторъ Писанъ Черневъ, — каза котаракътъ. — Азъ дойдохъ при болната, да я излѣкувамъ. Моля отворете, за да мога да влѣза.

Но старата учена майка на птичкитѣ надникна прѣзъ прозореца и видѣ дългитѣ мустаци на неканения докторъ.

— Ние Ви познаваме, ние Ви познаваме, Писанъ-докторе. Болното е по-добрѣ. Днесъ не ни трѣбва никакъвъ докторъ. . . . Пъкъ и знаешъ ли, господинъ докторе, ние ще бждемъ по-добрѣ безъ тебе, отколкото съ докторъ като тебе.

Отъ английски: Ц. К.